

Stanisław Rymar

Skilex 1985

Palestra 29/5(329), 49-50

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

3. przyszli użytkownicy powinni dostarczyć środków na budowę części mieszkalnej, natomiast Naczelna Rada Adwokacka — na część socjalną budynku oraz na pewną ilość lokali, które chce zarezerwować dla zaspokojenia potrzeb ograniczonej grupy adwokatów znajdujących się w najcięższej sytuacji,
4. wkłady mieszkaniowe płacone przez przyszłych użytkowników należy zabezpieczyć przed dewaluacją,
5. osoba wpłacająca wkład mieszkaniowy uzyskuje prawo do zamieszkiwania osobiście (ewentualnie z żoną) w wyznaczonym im lokalu,
6. po śmierci użytkownika lub jego rezygnacji z lokalu lokal przechodzi do dyspozycji Rady, a wkład mieszkaniowy podlega zwrotowi,
7. koszty eksploatacji budynku ponoszone będą przez Radę, przy czym koszty dotyczące powierzchni mieszkalnej refundują Radzie użytkownicy.

Oddzielnym zagadnieniem wymagającym rozważenia jest to, jaki ma być charakter budynku (osobiście jestem przeciwny przejmowaniu do odbudowy budynku zabytkowego), jakiej wielkości powinny być mieszkania (kawalerki, pokój z kuchnią), a także, gdzie budynek powinien być zlokalizowany. W każdym razie koncepcja, którą przedstawiam, nie wyłącza możliwości budów w różnych zainteresowanych ośrodkach, co stępiłoby ostrze zarzutu, że budowa Domu Seniora to powtórzenie uprzywilejowania Warszawy, podobnie jak budowa Domu Pracy Twórczej Adwokatury w Grzegorzewicach.

adw. Jan Czerwiakowski

2.

SKILEX 1985

W dniach od 27 stycznia do 2 lutego 1985 r. odbył się w Garmisch-Partenkirchen XIII Kongres Prawniczy „SKILEX 1985”. Program naukowy Kongresu obejmował wykłady i dyskusje na następujące tematy: „Problemy prawne związane z przygotowaniem tras biegowych”, „Wnioski wypływające z danych statystycznych dotyczących wypadków narciarskich” i „Niektóre wnioski wynikające z wpływu wyposażenia narciarskiego na ryzyko wypadków”. Wykłady odbywały się w języku niemieckim, były zaś tłumaczone jednocześnie na języki: angielski, francuski i włoski. Wszystkie wykłady zostały powielone w tych czterech językach.

Częścią składową Kongresu były również zawody narciarskie w dwóch konkurencjach: slalom gigant i bieg płaski. Slalom o długości 1300 m, różnicy wzniesień 220 m i liczbie bramek 37 wytyczony został na olimpijskiej trasie Kandaharu. Bieg odbył się na 9-kilometrowej trasie wyczynowej w Kaltenbrunn.

W Kongresie uczestniczyli reprezentanci 14 państw, a wśród nich była także grupa adwokatów z Polski, których wyjazd zorganizowany został staraniem adw. dra Andrzeja Rozmarynowicza przy współpracy z Zespołem d/s Sportu NRA.

Nasze koleżanki i koledzy uczestniczyli w wykładach i seminariach kongresowych, a także wzięli udział w zawodach. Podkreślenia wymaga fakt, że w większości startowaliśmy na nartach produkcji „Polsportu”. Z wytwórci w Szaflarach pochodziły niemal wszystkie nasze narty biegowe. W slalomie na nartach „Polsportu” startował kol. W. Chowaniec, który uzyskał w swojej grupie wiekowej najlepszy spośród

Polaków czas. W konkurencji drużynowej Polska zajęła V miejsce za Austrią, RFN, Włochami i Szwajcarią, a przed Jugosławią. Nasz sukces został nagrodzony pięknym pucharem i dwiema parami wyczynowych nart.

Przed zakończeniem Kongresu — pod przewodnictwem prezesa „SKILEX” von Bodo Duringa miała miejsce narada przedstawicieli delegacji uczestniczących w Kongresie. Polskę reprezentował adw. dr A. Rozmarynowicz i niżej podpisany. Uchwalono zmiany statutu „SKILEX” i ustalono miejsce przeprowadzenia następnych kongresów. Najbliższy „SKILEX 1986” zorganizują Jugosłowianie w Sarajewie w dniach 3—10 marca.

adw. Stanisław Rymar

WSPOMNIENIA POŚMIERTNE

1.

Adw. Konrad Murawski 1924—1984

W dniu 19 grudnia 1984 r. zmarł nagle w Toruniu wskutek zawału serca adwokat Konrad Murawski, kierownik Zespołu Adwokackiego Nr 2.

Adw. Konrad Murawski urodził się 16 stycznia 1924 r. w Toruniu, gdzie po ukończeniu szkoły podstawowej rozpoczął naukę w szkole średniej. Wybuch wojny w 1939 r. spowodował przerwanie nauki i zmusił młodego Konrada do podejmowania pracy fizycznej w różnych zakładach pracy na podstawie skierowań niemieckiego Urzędu Zatrudnienia. Po wyzwoleniu pracował Konrad w Zarządzie Miejskim w charakterze kierownika rejonowego, kontynuując jednocześnie naukę w szkole średniej (Państwowe Gimnazjum i Liceum dla Dorosłych w Toruniu). Po ukończeniu tej szkoły studiował w latach od 1949 do 1952 na Wydziale Prawa Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu, a w związku z obowiązującą wówczas strukturą studiów ukończył w 1953 r. studia II stopnia na Uniwersytecie Warszawskim i uzyskał tytuł magistra prawa. Od początku 1954 r. podjął pracę w Państwowym Przedsiębiorstwie Transportu Leśnego w Toruniu.

Po uzyskaniu wpisu na listę aplikantów adwokackich Izby Adwokackiej w Bydgoszczy w dniu 1 stycznia 1958 r., rozpoczął aplikację w Zespole Adwokackim Nr 2 w Toruniu, z którym związał się aż do końca swego życia. Tajniki prawa cywilnego zgłębiał u adw. Mariana Niklewskiego, a w zakresie prawa karnego zdobywał praktyczną naukę zawodu u żyjącego do dziś na zasłużonej emeryturze adw. Leopolda Godlewskiego. Egzamin adwokacki złożył pomyślnie i z dniem 29 marca 1961 r. rozpoczął wykonywanie zawodu adwokata.

Zawód ten wykonywał z niezwykłą sumiennością, wykazując maksimum staranności i troski o powierzone mu sprawy i o należyte i właściwe przygotowanie się do rozprawy oraz zachowując jednocześnie umiar i takt, i postępując zgodnie z zasadami etyki adwokackiej.